

Papp Attila

(1997, Sepsiszentgyörgy):
2014 óta él Magyarorszá-
gon, jelenleg Kecskemét
lakosa. A budapesti
Színyei Merse Pál gimná-
ziumban érettségizett.
Regényei és cikkei írói
álnéven jelennek meg,
verseit azonban saját
néven publikálja.

7-kor a nevemre riadok.

A horizonton színes filmet forgat a Nap.
Körülöttem egy kapcsolat maradványai:
félpár zokni (a másikat magaddal vitted),
üres mondatok egy félbegyűrt lapon, mert
azt hallottam, érdemes érveket és
ellenérveket felsorakoztatni, ha már más út
nincs.

Az ablakpárkányon zavartan ül egy madár, most nem
azt látja, ahogy a lábad közé hajolok. A szőnyegen
hagyott léptek, a talpad nyoma, te sehol. Azt hiszem,
hibába léptem, amikor felismerhetővé csupasztítottam
magam. Délre a neved is elfelejtem. Egy elhaló
visszhang vagy az emlékezet játszóterén. Este megint
valaki újat próbálok ki, ő olyan, mint egy libikóka,
tudod, föl-le, föl-le, föl-le, mielőtt kihajtogatom a
lepedőre, ül az ágyon, mint egy oda nem illő csonk,
állomásokról beszél, hogy rá folyton felszállnak, majd
leszállnak. Hallgatok, mert a csípő fölött semmi nem
érdekel, ami ő. Kiderült, hogy igaza van, én már
tudtam, de tetszett a ráébredés, ahogy az utolsó
mozdulat utáni édes kábulatból a valóság felszínére
tépi, mint a kezemben maradt hajcsomó, mert azt
mondta, így szereti. Hajnalra üres peron vagyok. Így
telik utánad. Soha senkivel, csak mindig mással. 7-kor
a nevemre riadok. A horizonton színes filmet forgat a
Nap.

Felkavaró tartalom

Trolijegyet nem lyukasztottam,
amikor felszálltam és azonnal
áramköreiden találtam magam
ahogy a sercegő huzalok közé
szorított képzelet hirtelen fékezett
és belém
rohant ilyen közletről egy felnyitott
mellkas városában egy leomlott
éggel a nyakamban cipelem az
összes rólad szóló álmod hogy
akkor most meddig utazunk a jegy
a markomban pihen
mint egy utolsó ék amibe kapaszkodom
hogy ha te nem válsz be másra még legyen
helyem egy kitért utcából egy másikba
fordulunk évezredes léptek hegyére cipelek
még párat hogy én is lerakjam magam ide
hogy akkor majd egy turista arról
vizionáljon ki járt erre és mikor ha már
csak szétszórt részecskék leszünk egy
másik időzónában.

Így vigyen el

Nem tudom, hogyan mondjam el, hogy egyszer az utca belém mászott, egy tüdő utolsó tágulásait imitálta, észrevettem, hogy a házak összeborulnak, az emberi érdek kiálló szög a földből, rajtuk a fák áldozatok, ültem órákig, és néztem, ahogy a tekergő seb lassan a bokámig nyúl, hosszan öltözik belém, legyen a ma sötétje a holnap villanyégője, gyúljon belém, emésszen föl, kapjon lángra egyidőben bomoljak a kihasznált és kidekorált térrel. Hordja el a hamvát bennem atomok szétrebbenő madárja, vigyen magával, csukott szemmel rögtön leoldódnak a félelmek, lekopik a hatalom, én csak állok az idegenben és gyűjtöm a helyeket, ahol jártam, így vigyen el, száz utcával, két várossal, öt országgal a nagyjából ötvennel érkező, rajtam áthaladó jármű.

Polarizáció

Tudod, mi ez? Tér.
A testek és események viszonylagos iránya megadható. Az abszolút hely és mozgás fogalmi kérdésessé válnak. Egyszerű molekulák, összekapaszkodó atomok vagyunk.
Például a Nap magjában a fotonok olyan sokszor ütköznek, hogy a sugárzási energiának rengeteg évbe telik, mire felszínre ér; mégis, ha megtörténik, csupán 8,3 percre van szüksége, hogy elérje a Földet. Az az arány, amivel a sebesség csökken, az anyag törésmutatója.
Egyszerűen megrepedsz, semmivé halványulsz.
A klasszikus hullámképben a lassulást lehet úgy magyarázni, hogy a fény elektromos polarizációt indukál az anyagban, és a polarizált anyag új fényt sugároz ki, amely interferál az eredetivel képlettel hullámot hozva létre.
(Ilyen a harmadik fél felbukkanása, satöbbi.)
Ez vagy te, egy definíció, így hat a fényünk egymásra, szomszédosságunk, elkülönülésünk, rendezettségünk és folyamatosságunk egy matematikai modell.

(Készült a Foton és Tér című Wikipédia-szócikkek alapján.)